

Občas se poptávám, proč křesťané nesdílejí Ježíše, kterého mají i docela upřímně rádi.

Z toho, co slyším a vnímám, se mi skládá celkem děsivý obraz: „Křesťan v zajetí sebe.“

Když si budeš s někým věřícím povídat o sdílení Ježíše mezi nevěřícími, uslyšíš věty typu: **JÁ** na to nejsem, **JÁ** nevím, jak začít, **JÁ** nemám odpovědi na jejich otázky, mohlo by to ohrozit **MOJE** vztahy s lidmi... Všechno se to sčítá ve strach, že by **MĚ** odmítli. Prostě „křesťan v zajetí sebe“.

Zase musím říct, že úplně rozumím. Taky jsem tam celá léta byl! Z vlastní zkušenosti vím, že vůbec není jednoduché z toho vyjít! Ale to úsilí před Pánem prostě stojí za to! Náš strach napojený na sdílení s nevěřícími vyplývá ze **zaměření naší mysli!** Strach je výsledkem zaměření na sebe, na moje divné pocity, na moji nejistotu a tak.

Možná v tom nějakou roli hrají špatné příběhy, které jsem slyšel od jiných věřících nebo i příběhy, které jsem sám prožil. Všimni si ale, že je to zaměření na moje **PŘEDSTAVY**, nikoli na spirituální realitu přítomného Ježíše, nikoli na duchovní skutečnost kritického stavu daného člověka před Bohem!

„Křesťan v zajetí sebe.“ Jak se z toho zajetí můžeme vymanit? Inu, změnou zaměření své mysli! Zaměř se na živého Ježíše, na Jeho lásku, na to, že je teď s Tebou, tam kde právě jsi! A dívej se i na ty nevěřící lidi, na to, že oni jsou bez Ježíše fakt v průšvih! S mnoha modlitbami použij svoji víru. To znamená, svoji mysl zaměř na naději, že daný člověk se může Pánu Ježíši velmi brzy a upřímně odevzdat. Aby to mohl udělat, potřebuje nejdřív srozumitelně slyšet Dobrou zprávu, a to pravděpodobně několikrát...